

logie (*Studenție, studenție*). Texte, scrisse cu vervă, au folosit cu prisosință specificul fiecărei facultăți. Declarația de dragoste a studentului chimist, ieșit de la examenul de tehnologie, răspunsurile veșnicului supporter sportiv și ale bulevardistului, la seminarul despre Gheorghe Doja, parodiile excelente după Homer și Neculce au creat o imagine a vieții din facultatea respectivă. Repetarea anumitor teme în programul diverselor brigăzi e inerentă. (De exemplu combaterea chiulangilor, a actelor de indisciplină din cămine etc.). Munca patriotică și, mai presus de toate, învățătura sînt preocupările esențiale ale studenților noștri. Rămîne de văzut numai în ce măsură și cum își vor continua activitatea brigăzile, multe fiind la „spectacolul numărul unu“, în momentul cînd s-au prezentat în fața comisiei.

Universitatea „C. I. Parhon“ a avut prilejul să verifice de pe acum eficiența activității artistice la nivelul facultăților — și nu numai la nivelul superior, dar limitat, al universității — prin numărul mare de participanți, care a scos în evidență talente și posibilități noi.

Magdalena Baras și Radu Rupea

LA O REPETIȚIE CU PUBLIC

Cu toate că erau la al doilea spectacol, artiștii amatori din comuna Ceica, raionul Beiuș, se considerau la a doua repetiție cu public. De aici și titlul însemnărilor noastre, inspirat din modestia și exigența interpreților. Într-adevăr, spectacolul nu a constituit ceea ce poate da colectivul din Ceica.

Alegerea comediei într-un act *Indoiala* de Ernest Maftעי a fost de bună inspirație. Preocuparea de a-i convinge pe tîrănii muncitori și întovărășiți din comuna lor de a-și înlătura indoiala — „*indoiala asta pe care o avem în suflet și ne doare*“, după cum spune autorul piesei prin personajul Costache Dorobăț — și-a găsit sprijin într-o piesă de teatru bine scrisă. Jucînd această piesă, artiștii amatori din Ceica își conving conștienții de superioritatea gospodăriei colective. Deci, spectatori învață. De altfel, și eroina principală, Catinca Dorobăț, învață, se convinge, asistînd la repetiția unei piese. E, de fapt, rolul teatrului de a-i învăța pe oameni, de a-i convinge. De aceea, folosirea de către autor a procedurii artistice „teatru în teatru“ (deși întîlnit și la unele piese

clasicе și contemporane) e binevenită și place publicului.

Punerea în scenă a piesei de către profesorul Vasile Bolca și învătătorul Victor Sfirlea a asigurat spectacolului, în general, o justă orientare, scoțînd în evidență îndărătnicia Catinței față de ideile noi ce combat individualismul și incultura.

Ceea ce le-a scăpat instructorilor — dar au toate posibilitățile de remediere — este crearea imaginii generale a comediei: ridicolul tuturor „Catinților“ reprezentate prin femeia de pe scenă, lipsită de orientare, dar „tare pe poziție“. Pentru evidențierea acestei însușiri a personajului („rea de gură“), ajutați și de talentata interpretă a rolului (învătătoarea Olga Sfirlea), instructorii au subliniat în spectacol doar atît: Catinca e femeie rea (pentru că n-o lasă pe fiică-sa să meargă la cămin, pentru că țipă la bărbatu-său și la cei care le vizitează casa etc.).

Scena cea mai importantă a piesei — repetiția chiar în casa Catinței —, deși are calități, mai poate fi încă îmbunătățită. În primul rînd, trebuie reliefată — și prin punere în scenă și prin interpretare — imaginea de „teatru în teatru“. Interpreta Mariei, Silvia Bulc, joacă parcă mai firesc în „piesă“ decît în „realitate“. Or, ceea ce trebuie realizat e tocmai contrariul.

Au fost bine redatе, în această scenă, intervențiile „spectatorilor“ — ale Catinței și ale lui Costache Dorobăț — care cred că ceea ce joacă fiica lor e adevărat.

Acest grup al „spectatorilor“ (scena e jucată paralel de către două grupuri: al „artiștilor“ și al „spectatorilor“) e reușit, demonstrînd că instructorii știu să lucreze cu mîgală amănuntele, dar scapă jocul de ansamblu.

Prezentarea personajelor — ca un prolog al spectacolului în care fiecare interpret apare în fața cortinei, rostindu-și replica reprezentativă — ni se pare interesantă.

În celelalte roluri au depus mult interes tovarășii Aurel Mihele, Ștefan Rusneac, Florica Balaș, Victor Cosma, Dumitru Petrița și băiețelul Ioan Precup.

Noul spectacol al echipei de teatru de amatori din comuna Ceica se bucură de aprecierea spectatorilor. Afirmația artiștilor amatori că ei se consideră încă în etapa repetițiilor e un indiciu că la cel de-al doilea Festival „I. L. Caragiale“ vor ajunge la faze superioare ale întrecerii. De altfel, pînă în faza finală, echipele se află mereu în repetiție. Asta și trebuie să fie cerința celor care caută să-și desăvîrșească măiestria.

Gh. Tențulescu